

മാതൃഭാഷണയാട്ട് നീന്

പ്രഫ. പന്മൻ രാമചന്ദ്രൻ നായർ

20 തൃഭാഷയായ മലയാളം പെറുമ്പാണെന്നും മറ്റൊരു ഭാഷകൾ നമേം സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പോറുമ്പാർ മാത്രമാണെന്നും നമ്മുടെ കവികളെല്ലാം പാടി സ്ത്രീതിച്ചിട്ടുണ്ട്. എല്ലാതരം സാംസ്കാരികാദിവ്യവിധിയുടെയും അടിത്തറ മാതൃഭാഷയാണ്. അടിയുറച്ച മാതൃഭാഷാ സ്നേഹവും മാതൃഭാഷാദിമാനവുമുള്ള ജനതകേ യമാർമ്മ സാംസ്കാരികാദിവ്യവിധി ലഭിക്കുകയുള്ളൂ. മാതൃഭാഷാ സ്നേഹത്തിന്റെ കാവൃത്തിൽ പ്രശംസാർഹമായ പാരമ്പര്യമുള്ളവർ തന്നെയാണ് തന്ത്രക്രമത്തിന്റെ തമിഴ്, തെലുങ്ക്, കർണ്ണാടകം, കേരളം എന്നീ നാല് സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ ജനതയും. എന്നാൽ, ഏതാനും ദശകങ്ങളായി വിസ്താരമായ ഒരു വ്യത്യാസം കേരളവും മറ്റൊരു സംസ്ഥാനങ്ങളും തമിഴ് രൂപപ്രക്രിയയുണ്ട്. ഈ വ്യത്യാസം ഇവിടങ്ങളിലെ സർക്കാരുകൾ പുലർത്തുന്ന മാതൃഭാഷാ നയത്തിന്റെ കാവൃത്തിലാണ്. പ്രധാനമേഖലയിൽ പുലർത്തുന്ന മാതൃഭാഷാ സർവകലാരാലും ഇല്ലാത്ത ഒരു സംസ്ഥാനം കേരളമാണ്. തമിഴ് ഭാഷകുവേദങ്ങളിലുള്ള സർവകലാരാലും തണ്ണൈവും കൂടി 1981ൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. തെലുങ്കു സർവകലാരാലും സ്ഥാപിതമായത് 1991ലാണ്, ഹൈദരാബാദിൽ. കന്ദ സർവകലാരാലും 1992ൽ വിജയനഗര സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ തലസ്ഥാനമായ ഹമ്പിയിൽ സ്ഥാപിതമായി. ഈ മുന്നിനും പുറത്ത് 1997ൽ കുപ്പത്ത് ദ്രവിഡിയൻ സർവകലാരാലും സ്ഥാപിതമായിട്ടുണ്ട്. ഈ ദ്രവിഡിയൻ സ്ഥാപിതമായത് അതത് സർക്കാരിന്റെയും അവിടങ്ങളിലെ ജനപ്രതിനിധികളുടെയും സാംസ്കാരികനേതാക്കളുടെയുമെല്ലാം അശ്രാതപരിശീലനത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടുണ്ടോ എന്നുണ്ടോ.

കേരളത്തിന്റെ അവസ്ഥയെ? 1956 നവംബർ ഒന്നിന് ഏക കേരളം പിന്നണ്ണോൾ കേരളീയരാകമാനും എത്രയേറെ ആളൂദത്തിമിർഷാദെയാണ് അത് കൊണ്ടാടിയത്! ഭാഷാ സംസ്ഥാന രൂപവത്കരണത്തോടെ ഭാഷാപരമായും സാംസ്കാരികമായും വന്നിച്ചു വികാസത്തിന്റെ നൂതനയുഗം പിന്നിരിക്കുകയാണെന്നതെന്നും കേരളീയർ സകൽപ്പിച്ചത്. ഈ സകൽപ്പം ഒടുക്കിലും സഹായയോ? 'ഇല്ല' എന്നേ ഉത്തരമുള്ളൂ.

കേരളത്തിൽ മലയാളഭാഷ അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന നിന്നയും അവഗണനയും പരിതാപകരമാണ്. ഈ അവസ്ഥയുടെ മുലകാരണം കേരള സർക്കാരുകൾ പുലർത്തിയ കടുത്ത മാതൃഭാഷാവഗണനയും സർക്കാരിനെ വേണ്ടും വഴിക്കു നയിക്കാൻ ബാധ്യതയുള്ള ജനപ്രതിനിധികളുടെയും മാധ്യമങ്ങളുടെയും സാംസ്കാരിക നേതാക്കളുടെയും അക്ഷയ്തവ്യമായ ഉത്തരവാദിത്തരാപരിത്യവുമാണ്.

തൊട്ടടുത്തുള്ള തമിഴ്‌നാടാണ് ഭാഷാസ്നേഹത്തിന്റെ കാവൃത്തിൽ നമുക്ക് മാതൃകാ സംസ്ഥാനം. അവരുടെ അളവുറ്റ മാതൃഭാഷാസ്നേഹത്തെ 'ഭാഷാസ്വത്ത്' എന്ന് വിളിച്ചു പരിപരിക്കുന്നവരാണ് മിക്ക കേരളീയരും. ഈതൊട്ടും ശരിയല്ല. തമിഴ്‌നാടിലെ ഭരണകർത്താക്കൾ പുലർത്തുന്ന മാതൃകായോഗ്യമായ മാതൃഭാഷാനയം നമ്മുടെത്തിനിന്ന് എത്രയോ വ്യത്യസ്തമാണ്. നേര വിപരീതം എന്നുതന്നെ പറയാം. തൊട്ടുമുന്ന് മുഖ്യമന്ത്രിയായിരുന്ന കരുണാനിധി പ്രസിദ്ധ തമിഴ് സാഹിത്യകാരനും സാംസ്കാരിക നായകനും ആ ഭാഷയിലെ സമുദ്ദശ്യം പ്രഭാഷകനുമാണ്. തമിഴ്‌ഭാഷാ സമുദ്ദശ്യാരണത്തിനുവേണ്ടി എത്രയെത്ര പദ്ധതികളാണ് അദ്ദേഹം ആവിഷ്കരിച്ചിട്ടുള്ളത്! ഈപ്രാഥേത മുഖ്യമന്ത്രിയായ ഇയലളിതയും കരുണാനിധിയുടെ ഭാഷാനയത്തിനേക്കാൾ മികച്ച പല പദ്ധതികളും നടപ്പാക്കാൻ അതുനിജാഗ്രതയോടെ പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്നു. അവിടെ മാറിമാറിവരുന്ന സർക്കാരുകളിലെ എല്ലാ ഘടകക്കച്ചികൾക്കും മാതൃഭാഷാനയത്തിന്റെ കാവൃത്തിൽ ഒരേ അഭിപ്രായമാണ്. അവരുടെ നമുക്ക് ഒരു വ്യത്യാസമേയുള്ളൂ. തമിഴരുടെ അഭിപ്രായക്കും മാതൃഭാഷാ പോഷണത്തിലാണ്; കേരളരണക്കാരുടെ ഏകക്കും മാതൃഭാഷാ രോഷണത്തിലും.

ഉത്തര കേരളീയ പഞ്ചാംഗ വാർത്തയിരുന്നു പണ്ടതെന്നു പ്രാമാഖ്യ വിജ്ഞാന പദ്ധതി. സമുത്കുഷമായ ഒരു സമഗ്ര വിജ്ഞാന പദ്ധതിയിലെ ഏറ്റവും പ്രധാനമായ ഭാഗമാണ് പ്രാമാഖ്യ വിജ്ഞാനം

എന്ന് അനുത്തര ഭരണകർത്താക്കൾ ഉന്ന്യിലാക്കിയിരുന്നു. ഇന്നോ? വ്യാജമാവു വ്യാപാരികളെയും കൂടുതൽക്കാരെയുംപോലെ പെട്ടെന്ന് പണക്കാരാകാൻ പരക്കംപായുന്ന വിദ്യാഭ്യാസകച്ചവടക്കാരുടെ സർവത്ത്ര സ്വത്ത്രവിഹാര രംഗമാക്കി പ്രാധിക വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയെ കൈയൊഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു കേരള സർക്കാറുകൾ. ഇവിടെ ഏതുദിവസം നേടുന്നതിനും മാത്രംശയിരായ്ക്ക തടസ്സമേയല്ല. എന്നാൽ, കേരളീയർക്ക് കൃഷ്ണകുമാരി ജില്ലയിൽ, എന്നുവെച്ചാൽ തമിഴ്നാട്ടിൽ ജോലി കിട്ടിയാൽ അത് സ്ഥിരപ്പെടണമെങ്കിൽ അവിടെത്തെ പത്താംതരത്തിൽനെ നിലവാരത്തിലുള്ള തമിഴ്പെരിക്ക ഇതിച്ചിരിക്കണം.

കേരളം പിറന്നിട്ട് അരുന്ദാംക് കഴിഞ്ഞെതക്കിലും ഇവിടെ മാത്രംശാ ബഹിഷ്കരണക്രാന്തിലായ പ്രീപ്രെപമി, പ്രെപമി വിദ്യാലയങ്ങൾ പെരുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പണ്ണെത്തെ പാംപുസ്തകങ്ങളിലുടെ ഇവിടെത്തെ പിച്ചിപ്പുവും മുള്ളപ്പുവും ആവാലും താമരയും ചെന്നരത്തിയുമൊക്കെ ഉൾപ്പെടുന്ന കുട്ടിക്കവിതകൾ ഇണ്ടിനിൽ പാടി നെലിക്കാൻ കുണ്ടുണ്ടെങ്കിൽ കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അവർക്ക് നിത്യപരിചിതങ്ങളായ തോടുകളും പുഴകളും പക്ഷികളും മുണ്ണളുമൊക്കെയുള്ള പാടുകളിലും കമകളിലുമെല്ലാം ശിശുമനസ്സുകൾ ലയിച്ചുചേര്ന്നിരുന്നു. പ്രകൃതിസ്ഥാപനം, കുടുംബസ്ഥാപനം, സഹജിവി സ്ഥാപനം, ഭേദാദിമാനം, പാരസ്യാദിമാനം, സത്യസ്ഥാപനം, ഗുരുദക്ഷി, ത്യാഗരാജിലം ഇവയെക്കു വളർത്തുന്നവയായിരുന്നു അനുത്തര പാംബാളിലും. അതുകൊണ്ട് കേരളത്തിലെ കുണ്ടുണ്ടെങ്കിൽ പ്രകൃതിവെബ്ബികളേം സഹോദര സംഹാരക്കേരം ആയിട്ടില്ല, സകല ചരാചര സ്ഥാപനികളായിട്ടാണ് വളർന്നിരുന്നത്. തൊൻ നൊംക്ലാസിലും രണ്ടാംക്ലാസിലും പറിച്ച് 'പെപകിളിയേ, പെപകിളിയേ, കളിയാടിടാൻ വരുമോ നീ?' (പത്രം കേരളവർമ്മ), 'കാക്കേ, കുടെവിടെ?' (ഉള്ളൂർ), ദൈവമേ, കൈതൊഴാം കേൾക്കുമാറാകണം പാവമാമെന്നനീ കാക്കുമാറാകണം' (പത്രം കേരളവർമ്മ) തുടങ്ങിയ കവിതകൾ അനേ ഉള്ളിൽ അലിഞ്ഞുചേര്ന്നവയാണ്.

ഇപ്പോൾ ഇവക്കെല്ലാം പകരമായിക്കിട്ടിയിരിക്കുന്നതോ? കുണ്ടുണ്ടെല്ലാ അവരുടെ അളവുമുണ്ടാരോ കണിക്കില്ലാത്ത പുക്കലൈപ്പറ്റിയും പഴങ്ങളൈപ്പറ്റിയുമൊക്കെയുള്ള ചില ആംഗലപാട്ടുകളും കമകളും. കേരളത്തിലെ ജീവിതാന്തരീക്ഷവും സംസ്കാരവുമായി ഒരു ബന്ധവുമുണ്ടാതെ ഈ വക അന്യാദ്ദേശസ്വക്ഷികൾ വായിക്കുന്നോവും കുണ്ടുണ്ടെങ്കൊ രക്ഷാകർത്താക്കർക്കോ ആപ്പാദകരായ എന്തെങ്കിലും ദേനുഭൂതി ലഭിക്കുന്നോവോ, മിഡാദിമാനത്തിന്റെ വിജ്ഞാനമല്ലാതെ. ചുരുക്കത്തിൽ, നമ്മുടെ സംസ്കാരത്തിനിശ്ചയോട് ഒരു കുറിം തോന്നാതെത്തടിൽ, കുണ്ടുണ്ടെല്ലാ ബഹുഭൂരം ആട്ടിയക്കറുന്ന നിശ്ചയാത്മക പരിപാടിയുടെ വിളയാട്ടമാണ് ഇംഗ്ലീഷ് ചീഡിയം നേരുന്നി, പ്രെപമി ക്ലാസ്സുകളിൽ വിജയിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്.

മാത്രംശാ വികസനവും ഭരണഭാഷാ സ്വരൂപണവും പരസ്പര ലയംപുണ്ട് വർത്തിക്കേണ്ടതാണ്. ഈ തത്ത്വം നൊഡായറിഞ്ഞവരായിരുന്നു നമ്മുടെ പുർവ്വികൾ. ഇംഗ്ലീഷ്യുകാരുടെ ഭരണകാലത്ത് തിരുവിതാംകൂറിലും കൊച്ചിയിലും മലബാറിലും ഭരണസംബന്ധമായ എല്ലാ രേഖകളിലും മലയാളഭാഷയിരുന്നു. എന്നാൽ, സ്വാതന്ത്ര്യലഘൂക്കുശേഷം നമ്മൾ മാത്രംശയെ ബഹിഷ്കരിക്കുകയും പകരം ഒഴിഞ്ഞുപോയ സാധിപ്പിന്റെ ഭാഷ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തതിലുടെ കേരള സംസ്കാരത്തെ തലകുത്തി നിർത്തിയിരിക്കുന്നു. ഇക്കാര്യത്തിലും നാം ഉത്തര മാത്രകയായി കൈകൊള്ളേണ്ടത് തമിഴ്നാട് സർക്കാരിന്റെ ഭരണഭാഷാനയമാണ്.

തമിഴ്നാട്ടിലെ സർക്കാർ ഭരണക്രാന്തിലുംഭരണഭാഷ തമിഴായിക്കഴിഞ്ഞിട്ട് ഏറെക്കാലമായി. ഇതിനുവേണ്ടിയുള്ള വകുപ്പിന്റെ പേരുപോലും അവരുടെ ഉറച്ച ലക്ഷ്യം വ്യക്തമാക്കുന്നു; 'തമിഴ് വികസന സാംസ്കാരിക വകുപ്പ് സെക്രട്ടറി. അധികാരിയായി സെക്രട്ടറി, ജോയന്റ് സെക്രട്ടറി, ഡെപ്പുട്ടി സെക്രട്ടറി, അംബാൾ സെക്രട്ടറി ഇങ്ങനെ എല്ലാം തികഞ്ഞ മേജർ വകുപ്പാന്ത്. തിരുന്തുവെലിയിലും സേലത്തും മേഖലാ ഡെപ്പുട്ടി ഡയറക്ടർ ഓഫീസും ഓഫീസും. 120 സർക്കാർ വകുപ്പുകളിലും 200 ലേറോ അർധസർക്കാർപൊതുമേഖലാ സ്വയംഭരണ സ്ഥാപനങ്ങളിലും ഭരണഭാഷ തമിഴാണ്. ആറുമാസം കുടുംബോൾ ഉയർന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ സ്കൂളുകൾപോലും ഭരണഭാഷ സംബന്ധിച്ച കർണ്ണ പരിശോധനക്കും വിലയിരുത്തലിനും വിധേയമാക്കുന്നു.

രു തമിഴ് ഉഹാസമേളനത്തിൽ ശുശ്രൂതി കരുണാനിധി പ്രവൃാപിച്ചു, 'കേന്ദ്ര സർക്കാരിന്റെ ഒരുഗാർഡികാഷയായി തമിഴ് അംഗീകരിക്കുംപെടുക എന്നതാണ് നമ്മുടെ ആത്മത്തിക ലക്ഷ്യം' എന്ന്. ഈ അദിമാനബോധവും വൈകാരികതയും അതിന്റെ പ്രവർത്തന സന്നദ്ധതയും ഭരണാധികാരികൾക്കുണ്ടെങ്കിൽ ജനങ്ങളുടെ ഏകകുവും ഭാഷാസ്ഥനേപാലും ജൂലിച്ചുതന്നെ നിൽക്കുകയില്ലോ?

മാതൃഭാഷയോട് കൂറില്ലാത്തവരായി സർവ്വത പെരുമാറുന്ന നമ്മളാകട്ട, അതുകൊണ്ടുതന്നെ പരിഷ്കാരികളും വിശ്വാസമന്സ്കരുമാണെന്നിക്കുന്നു! മാതൃഭാഷയെ പ്രാണനുത്തുല്യം സ്നേഹിക്കുന്ന തമിഴരെ അപരിഷ്കൃതരായും വികാരാസ്യരായും കരുതുന്നു!

നമ്മുടെ ഭരണഭാഷാ മാറ്റത്തിന്റെ അവസ്ഥ ഏതാണ്? 1981ൽ സർക്കാർ പരിശോധിച്ച തുടങ്ങിയകിലും 1998 ഒക്കൊബർ 30നാണ് മലപ്രദശായ നടപടി ആരംഭിച്ചത്. 1999 ആഗസ്റ്റിൽ 30 'ക്ലാസ് മുന്' ജീവനക്കാരെ ചേർത്ത് അഞ്ചു ദിവസത്തെ പരിശീലനം നടപാടി. തിരുവന്തപുരത്തും കൊച്ചിക്കൊടുമായി ഇരുപതിനായിരത്തോളം പേര്‌ക്ക് ഇതിനകം പരിശീലനം ലഭിച്ചുകഴിഞ്ഞു. തിരുവന്തപുരത്തെ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്‌ ഓഫ് മാനേജ്മെന്റ് ഇൻ ടെക്നോളജിൽ (എ.എം.ജി) ഏതാനും വർഷം ഈ ലേവകനും പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു. ജീവനക്കാരിൽ പ്രകടമായിരുന്ന ഉത്സാഹവും അവർ അവസാനം ഏഴുതി നൽകിയ അഭിപ്രായ നിർദ്ദേശങ്ങളും പഠിപ്പിച്ചിരുന്ന ഞങ്ങൾക്കും സ്ഥാപന ഭാരവാഹികൾക്കും വളരെ സന്തോഷപ്രദമായിരുന്നു. അവരെല്ലാം ക്ലാസ്സുകളിൽ പറഞ്ഞ ഒരു മുഖ്യ പ്രധാനം മേലുദ്ദേശനമാരിൽ ചിലരുടെ നിപുണക്കാരാണ്. മലയാളത്തിലെഴുതിയ ഫയൽ കിട്ടിയാൽ മനസ്പുർവ്വം വെച്ചുതാഴസിപിക്കും. ഇംഗ്ലീഷിലാണെങ്കിൽ വേഗം നോക്കി അയക്കുകയും ചെയ്യും. എന്താണിതിന്റെ അർമ്മം.

ഒരു അനുഭവംകൂടി പറയാനുണ്ട്. കഴിഞ്ഞ രണ്ടു സർക്കാറുകളുടെ കാലത്തും ഇപ്പോഴും ഞാൻ കേരള സർക്കാറിന്റെ ഭരണഭാഷാ സംസ്കാരം ഉന്നതലെ സമിതിയിലെ അനുഭോഗികാംഗമാണ്. എ.കെ. ആൻഡ്രീ, ഉമൻചാണ്ടി, വി.എസ്. അച്ചുതാനന്ദൻ എന്നിവരാണ് സമിതിക്ക് ആധ്യക്ഷം വഹിച്ചിട്ടുള്ളത്. എല്ലാവരും ഭരണഭാഷാ മാറ്റത്തിൽ വലിയ താൽപര്യമുള്ളവർ. എക്കിലും ആകക്കുടി തൃപ്തികരമായ പ്രവർത്തനം നടന്നു എന്നോ നടക്കുന്നു എന്നോ പറയാൻ കഴിയുന്നില്ല. ഭരണഭാഷാ വകുപ്പിന്റെ പ്രിൻസിപ്പൽ സെക്രട്ടറി മൊത്തമായിലുള്ള പുരോഗതി വിലയിരുത്തിക്കൊണ്ടുള്ള റീപ്പോർട്ട് ചടങ്ങിനുവേണ്ടി എല്ലാ സമിതി യോഗങ്ങളിലും അവതരിപ്പിക്കാനുണ്ട്. പല വകുപ്യക്ഷമാരും പലതവണ ആവശ്യക്ഷണങ്ങൾക്കുടി സ്വന്തം വകുപ്പിലെ ഭരണഭാഷാ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ പുരോഗതി ഏഴുതിയയക്കാൻ കൂടുക്കുന്നില്ല. വകുപ്യക്ഷമാരെല്ലാം എ.എ.എസുകാരാണെല്ലാ; അനുഭാഷാ സംസ്ഥാനക്കാരെല്ലാം തികഞ്ഞ സഹകരണ പ്രകടമാക്കുമ്പോൾ മലയാളികളും കുറെ വകുപ്യക്ഷമാരാണ് തടസ്സപ്രടീത്യുന്നവർ എന്നത് തികച്ചും വേദകരമല്ലോ? ഇവരെക്കുടി നേർവഴിയിലേക്ക് നയിച്ചാൽ മാത്രമേ പരിപാടി വിജയിക്കുവേണ്ട് അഭിയോസവർ അഭിഞ്ചേണ്ടപ്പറ്റി.

'മലയാളഭാഷയുടെയും കേരള സംസ്കാരത്തിന്റെയും സമുദായനാട്ടിനുവേണ്ട്' എന്ന പ്രതിജ്ഞയോടെയാണ് വിവിധ മാധ്യമങ്ങൾ പ്രവർത്തനമാരംഭിച്ചിട്ടുള്ളത്. 'മാധ്യമങ്ങൾ മുന്നേണ്ടുമാണ് അച്ചടിമാധ്യമായ പത്രം, ശബ്ദമാധ്യമായ റേഡിയോ, ശബ്ദമാധ്യമായ ഡി.വി. ഈ ക്രമത്തിൽത്തന്നെയാണ് ഈവ നമ്മുടെ മുന്നിൽ പ്രത്യക്ഷജപ്തത്തും. പലതരത്തിലുള്ള അഭിവുകൾ നേടാനും വിനോദിക്കാനും എന്നുവേണ്ട സാംസ്കാരിക പുരോഗതിക്കാരെക്കുത്തനെയും വളരെ പ്രയോജനപ്രടീതനവയാണ് മുന്ന് മാധ്യമങ്ങളും. പത്രം ഉപയോഗിക്കാൻ നാം അത് ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം വായിക്കണം. റേഡിയോയുടെ കാര്യത്തിൽ കേളും അൽപ്പം കുറിവാണെന്നു വേണ്ടെങ്കിൽ പറയാം.

എന്നാൽ, ടി.വി.യുടെ കാര്യത്തിൽ ഒരു പ്രധാനവുമില്ല. ശബ്ദവൈദിക്യത്തോടൊപ്പം മുഖ്യവൈദിക്യത്തിനാൽ മുതിർന്നവരെയും പിണ്ഡുകുണ്ടുനേരുമെല്ലാം അത് കൂടുതൽ ആകർഷിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ ടി.വി ചാനലുകളുടെ എല്ലാം കൂടീകരാണിരിക്കുന്നു എന്നതും അവയിൽ മിക്കതും സാമ്പത്തികലാഭം മുഖ്യലക്ഷ്യമാക്കിയാണ് പ്രവർത്തിക്കുന്നതെന്നതും വാസ്തവമാണ്. അവ ഭാഷയെയും സംസ്കാരത്തെയും അഭ്യന്തരയും ദുഷ്പിച്ചിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നതാണ് യാമാർമ്മം.

'ചാനൽ മലയാളം' എന്നാരു വികൃത മലയാളം തന്നെ രൂപപ്രകടിക്കുന്നു. ഇത് രണ്ടുതരമുണ്ട്. അവതാരകരുടെ, മുഖ്യമായി പെൻകുട്ടികളുടെ, കൊണ്ടഭാഷയാണ് ഒരിനം. അവർ ഓരോ വാക്കിലെയും അക്ഷരങ്ങളുടെ ഏറ്റവും വികൃതമായ രൂപമാണ് അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. സാധാരണ മലയാള പദങ്ങളുപയോഗിച്ച് തികച്ചും ലഭിതമായ രീതിയിൽ പറയാവുന്ന കാര്യങ്ങൾ രോവശ്വരവുമില്ലാത്ത മുൻഗംഗളിൽപ്പെട്ട വാക്കുകൾ കൂടുതലെൻ്തിയും കുഴച്ചുമിച്ചും പറയുന്നു എന്നതാണ് രണ്ടാമത്തെ ഭാഷയുടെ രീതി. ഇരുക്കുന്നും മലയാള പദങ്ങൾക്ക് വരുത്തുന്ന തേയ്മാനത്തിന് കണക്കില്ല. നേരോ രണ്ടാം സിനിമകളിൽ

മുഖം കാണിച്ചാലുടൻ പതിനാറോ പതിനേഴോ വയസ്സുള്ള പെൺകുട്ടിയെ എത്താണ്ടേതെ പ്രായകാരിയായ അവതാരകയെക്കാണ് 'അദിമുഖം' നടത്തിക്കുന്ന പതിവാണ്ണല്ലോ ഇനുള്ളത്. വികൃത ഭാഷാവർഥരാത്രിനുവേണ്ടി അവർ തമിൽ കടുത്ത മത്സരമാണ് മിക്കവാറും നടക്കുക. അബിനയം, ബാവം, കഭാതയന, സംവിദായകൾ, ബാഷ, ബീകരം, വിധ്യാബ്യാസം ഇങ്ങനെ എത്രയെല്ലാ വാക്കുകൾ അവർ ചതുചുതുപ്പുന്നു! രണ്ടുപേരുടുകൂം ചതുചുള്ള ചിരി സ്വന്തമായുള്ളതുകൊണ്ട് അവരെനോക്കി മിഴിച്ചിരിക്കുന്ന കോച്ചുകുട്ടികൾ പോലും പിനെ ആ ചേച്ചിശാരുടെ ഉച്ചാരണമാണ്ണല്ലോ സ്വായത്തമാക്കുക.

അടുത്തകാലത്ത് വല്ലാതെ പടർന്നുപിടിച്ചിരിക്കുന്ന രഘുചുരു വൈകല്യത്തെപ്പറ്റി പറയാം: 'ഒ' കാരത്തിന്റെ ഉച്ചാരണം ഇന്ത്യൻാശിലെ 'ഇ'ന്റെ ഉച്ചാരണം ആക്കുക. അ 'എഡ്' നയം, എമ്മ'വം, 'എമ്മ'ഷ, 'എല്ല'ഷണി, എറിതം ഇങ്ങനെ. ഒന്നുകൂടി: 'ഈ'യുടെ ഉച്ചാരണം. 'സ' എന്നാക്കുക.

സ്വാസ്യ കോളജ്, സ്കൂൾ, സാസ്ത്രം, സ്വീമാൻ, സർവ്വസീ എന്നാക്കെ ചില വാർത്തവായനക്കാർപ്പോലും ഉച്ചരിക്കുന്നു. പലരും 'മുവ്യമന്ത്രി'യെ 'മുക്കിയമന്ത്രി'യാക്കുന്നു! മുവ്യമന്ത്രിയെ കളിയാക്കുകയാണെന്നു കൂട്ടികൾ വിചാരിക്കു.

അവതാരകരെ നല്ല ഉച്ചാരണവും നല്ല ഭാഷാപ്രയോഗങ്ങളും അഭ്യസിപ്പിക്കാൻ സ്ഥാപനഭാരവാഹികൾ ശ്രദ്ധിക്കണം. നമ്മുടെ സംസ്കാരവും മുല്യങ്ങളും ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്ന അവതരണരീതികളെപ്പറ്റി ഏല്ലാവർക്കും നല്ല ശ്രീക്ഷണം നൽകണം. എന്നാൽ, എത്രയും താഴെ നിലവാരക്കാരെയും ആകർഷിക്കാൻ വേണ്ടി ഇന്തേ നിലവാരം ബോധപൂർവ്വം നിലനിർത്തുകയാണ് ഭാരവാഹികളുടെ ലക്ഷ്യമെങ്കിൽ, പിനെ ഒന്നും പറയാനില്ല.

(കടപാട്: മാധ്യമം)